Biblioteca Episcopal

erge

Seminario Conciliar Barcelona

MARÇ (Amb llicència ecl.) nº 28

MIRADA AL PRESENT

BIBLIOTHECA EPISC. SEMINARII BARCIN

Es possible que hàgim valorat excessivament l'influx de la T. V. i dels periòdics sobre la gran massa.

Ens caldria pensar que la immensa majoria del poble encara té la Radio com a únic mitjà d'informació.

Les exageracions, silencis, tergiversacions en les notícies, articles i programes de les nostres emissores, mereixen la nostra atenció a l'hora de conèixer l'home que hem d'evangelitzar.

El poble, per motius econòmics i de cultura -molta gent no sap llegir, en sap molt poc, o té mandra de fer-ho-, encara viu de la paraula parlada.

El cine és el "déu de la diversió".

Però en el camp de la informació, la Ràdio encara pesa.

Tres cents morts, a Líbia, en un dia, a una petita ciutat de 12 mil habitants.

La tragèdia d'aquests terratrèmols és, realment, un fet que mou "l'home del carrer" a re-plantejar-se el problema del mal.

Recordem encara nosaltres les notícies de les inundacions del Valles. La nostra gent, religiosa o no, ens demanava una explicació humana impossible de donar.

Potser no vàrem saber orientar-los cap el "pas de la Fe", del Misteri.

Ràdio Líbia, mentre donava les tràgiques informacions, intercalava frases de l'Alcorà.

No és tot. Però no recordem ni tan sols la menció de l'Evangeli per les nostres emissores, en les ininterrompudes emissions informatives.

D'una forma o altra, potser hi va faltar la veu de Déu enmig de tanta "Ràdio B. informa".

Tres submarins atòmics -part d'un esquadró de nou-seran enviats, el mes vinent, al nostre mar Mediterrà. Cada un d'ells pot llençar 16 "Polaris".

El centre de gravetat -en el pitjor sentit- s'ha desplaçat, doncs, de centre-europa al tranquil Mediterrà.

A prop de casa nostra s'hi pot centrar en una eventual i, a la llarga, potser inevitable guerra nuclear l'acció bèlica, no sols de Nord-Amèrica, sinó, també com a conseqüència- la de Rússia.

Ara que ens tocaran tan d'a prop les possibles conseqüències, potser serà el moment de prendre'ns seriosament l'encomanar a Déu la pau del món...

Els nostres germans del Sud han viscut, per segona vegada, les jornades tràgiques d'unes inundacions. La primera -recordem-ho-, va ser al setembre.

Segons una crònica de Serra d'Or, la immensa majoria de les víctimes era gent immigrada, del sud.

Quan les del Vallès, la premsa de la nostra ciutat feia constar -en parlar dels voluntaris que des del primer moment es van llençar en cos i ànima a la cristiana tasca de recuperació de cadàvers- que també hi havia seminaristes.

A part d'aquesta imprecisió, és possible que nosaltres (ni individualment ni com a comunitat -cristiana, no cal dir-ho-) no vibréssim al compas d'uns germans nostres en situació desesperada.

El diari no va dir que al Seminari es pregava intensament -pels vius i pels morts-. Potser va ser una altra imprecisió...

La diferència amb les d'ara -a part que aquesta vegada ha estat a llurs pobles- és que hi ha hagut molt poques víctimes.

A part d'això, les conseqüències possiblement són pitjors:

Només a la província de <u>Jaén</u>: 100,000 obrers eventuals, parats.

Mil milions de pessetes de dany en l'agricultura i comunicacions.

<u>Córdova</u> : més de 12, 000 persones sense llar.

<u>Granada</u> : 8,000 persones sense allotjament.

Mil milions de pessetes de danys materials en 120 pobles de la província.

<u>Sevilla</u>: 15.000 persones evacuades, etc. etc.

Preparem-nos, doncs, a rebre cristianament noves onades d'immigrants.

L'evangelització de Barcelona es farà, encara, més difícil.

No serem pessimistes si responem -futurs col.laboradors de llur Pastor- com cal. Déu farà la resta.

HOME I VERITAT

L'home centre del món

L'home és el centre del món. No ho dic pas com una simple constació de la nostra època, com ho fa molta gent; en el nostre món d'avui l'home no hi és pas ben al mig, encara que sempre estigui intentant-ho. Però aquesta realitat una mica pessimista no em fa retreure el que he dit abans.

L'home és el centre del món, perquè gràcies a ell que el món existeix. L'home és explicació del món, no tota l'explicació perquè jo crec en Déu, i sols Ell és l'explicació plena de totes les coses. Doncs, sí, l'home explica i "crea" en certa manera el món. El món troba el seu fi en l'home i és un instrument seu. Però l'home no sols troba en el món un instrument per a la seva realització; quan l'home creix, el món creix quan l'home disminueix -o peca- tot el món se'n ressent i disminueix també amb ell. Tot usant del món, l'home engrandeix el món i el recrea en donar-li noves formes. L'activitat humana tot ho reforma i ho canvia; tot surt nou de les seves mans, però també les mans, l'home en definitiva, en surt nou.

Tot per l'home

El món és un instrument, L'home és un fi en si mateix, és persona; és ell qui ha de realitzar-se; i això en els dos sentits de la frase: l'home es fa i no ha de dirigir o subordinar el seu fer-se a ningú més, però l'home a més es fa a si mateix. La realització de l'home és una autorealització. Però deixem aquest segon aspecte i centrem-nos en el primer, és el que ens interessa ara. Totes les coses estan orientades a l'ent personal, i ell ha d'usar-les per arribar al seu fi, aquest fi que és la propia plenitud. L'home perquè és persona, cerca la propia plenitud i realització; les coses procuren la plenitud i realització; les coses procuren la plenitud i realització d'un altre.

Però l'home no es tanca dintre d'ell no és sols interioritat pura. Surt de dintre seu, es relaciona amb els altres, ha de fer-ho; és impossible que no ho faci, mentre no sigui del tot foll. L'home tot just comença a entendre.a pensar, veu altres coses i té amb elles la primera relació: la veritat. És un primer pas, mitjançant ell arriba a les coses; Després vindrà l'ús, perquè no pot passar-se'n, cal menjar, moure's. Només el fet de trepitjar, ja senyala un ús.

Però amb el que he dit crec que ja es marca l'essencial instrumentalitat de tota veritat humana. La veritat és un instrument en mans de l'home, per ella anirà a les demés coses que cal que usi; i sols pot usar-les profitosament si les coneix bé, si coneix bé aquesta cosa que té al davant i ha d'agafar per algun costat o altre. Per això l'home exigeix i necessita una veritat el més concreta possible, la veritat és més veritat com més concreta es fa. Tota la recerca intel.lectual de l'home, tendeix a la concreció a la particularització.

Llavors es veu la gran importància de l'objectivització de la veritat. Cal que la veritat sigui el màxim objectiva perquè ens porti a una acció el més realista possible i no deixi lloc a una reacció imprevisible de que tenim al davant. El domini ha de fer-se tan absolut que la cosa es faci un instrument totalment fidel.

Una qualitat que evidentment destaca en la veritat és la seva "activitat". No és pas contemplativa, no es queda tancada en la pura intel.ligència, sinó que invadeix tot l'home, totes les seves potències, tota la seva afectivitat; i li exigeix una presa de posició davant d'una cosa de fora que l'afronta.

L'home religiós

He parlat fins ara de la posició de l'home enfront de les coses del món; però quina serà la seva posició davant de la més alta persona: Déu? Entre l'home i Déu hi ha una relació personal, una relació que espresenta com a diàleg, és a dir com a obertura i comunicació mútues. Aquesta relació és la religió, la vida religiosa, perquè absorbeix tota la vida, ho omplena tot i dóna una nova visió a la visió de tot el demés.

L'home és fi en si mateix, cerca la propia realització; però aquest fi, aquesta realització no ha pas de buscar-la en si mateix; sols una cosa pot donar-li plenitud i és Déu. La plenitud a l'home li arriba per una total entrega d'ell a Déu i de Déu a ell. I això esdevé en la religió cristiana, Déu s'obre i s'entrega del tot als homes i així els homes poden entregar-se i arribar a la comunicació amb el seu Déu.

Jesús ve al món, el Fill es fa home per obrir altra vegada el diàleg i el camí entre Déu i els homes. Tot el cristianisme és això, portar els homes a la seva plenitud. Però ens hi porta per un camí que mai hauríem somiat, Jesús quasi es fa instrument pels homes. La seva encarnació és per fer-nos arribar al Pare. Però nosaltres som imitadors de Crist; la nostra vida, la vida cristiana ha d'ésser també una entrega del propi jo als altres, perquè nosaltres hem d'estimar com Jesús ens ha estimat.

El que vull deixar ben clar aquí és la instrumentalitat de tota religió, molt més de la cristiana, i de l'Església que és un servei de Déu als homes.

El misteri personal

He parlat molta estona de la persona, però no podem passar per alt un dels seus costats més característics i importants. La persona és lliure, ja ho sabem tots, però això porta a que la persona és individual, vull dir diferent de qualsevol altra. Els homes no són tots iguals, tenen subjectivitat, es més han de tenir-la i han d'explotar-la. Tot home en rebre una veritat no la deixa objectiva, la subjectivitza, perquè la fa seva. La veritat, aquesta relació coses-home, és idèntica en tots els casos pel costat coses, pero és diferent per l'altre extrem: l'home. Tota veritat, i per tant tota acció, és personal, estrictament individual. Aquí he d'observar com tot procés de realització personal, tot i tendint vers la realització de l'ideal home,

de tot l'universal home com dirien els escolàstics-, es va concretant i diversificant de tots els demés.

Cada home és en certa manera el centre d'un sistema propi, d'un món propi diferent dels altres. També en el cristianisme, cada cristià és la realització d'una visió diferent de Crist i de la vida cristiana, perquè "a la casa del Pare hi ha moltes estances", Això fa de l'home i de la persona a la llarga, una cosa inefable, impossible descobrir del tot, imprevisible. En una paraula, misteriosa.

Home i veritat

L'home no pot ser jutjat per cap teoria preestablerta, cap home noconeix tan a fons a ningú altre. Sols Déu que coneix en el fons dels cors, Ell que sap la història del misteri de cada persona, l'últim dia podrà jutjar i condemnar. I Ell podrà judicar perque estima. La mesura de l'home no és la veritat, sinó l'amor. Semblantment hem d'actuar nosaltres: sols té dret a jutjar d'un altre aquell qui el coneix a fons i l'estima a fons, però que l'estima amb un amor concret; el qui estima, no amb un amor abstracte com si fos un xinès que mai no ha vist ni mai no veurà, sinó que estima el qui està al davant seu, tal com és. Però aquest que estima, veurà que no pot jutjar perquè s'acosta a l'altre sense idees preconcebudes i estima el que és i no el que serà, estima l'acte de l'altre home i no la seva potència.

Un dels mals dels temps presents ha estat, sens dubte, l'abús dels sistemes "a priori", s'ha anat als homes seguint un pla ja determinat, i tot aquell qui no s'emmotllava a l'estructura, ha estat esbandit del davant sense contemplacions. En nom de la veritat s'ha destruït l'home, i el que és pitjor, s'ha destruït creient obrar amb consciència recta. Eichman ha matat a consciència els jueus en els camps de concentració, els comunistes també han matat a consciència els capitalistes que se'ls hi oposaven i els aliats han esbandit a consciencia igualment els nazis i feixistes.

Procurem, com a mínim nosaltres els cristians defensar l'home, la persona. Nosaltres sabem que l'home està per sobre de tota veritat. No repetim el pecat dels fariseus, no tornem a crucificar Jesús.

Lluís Gassiot

AL VOLTANT DE LA "CAMPANYA PRO SEMINARI"

Fets

Fa tot just uns dies, finia la "Campanya pro Seminari".

És un fet que aquesta Campaña serveix actualment perque molta gent, si més no, durant aquests dies, pensi en el valor i la tasca del sacerdoci, i pregui pels seus sacerdots i per a tots els sacerdots.

Seria absurd esperar d'aquests dies un fruit més gran del que poden donar de si mateixos: un clima que posi a la vista unes idees, i res més.

No obstant, seria igualment absurd creure en la inutilitat de la feina d'aquests dies, degut a la simplicitat de la seva fita immediata.

Convé tenir això ben present, tant per a no caure en un desengany, com per a no excedir-se en l'organització d'una Campanya. Convé tenir present que, per una banda, aquest clima és una cosa que hem d'activar, i que, per altra banda, no se n'ha d'esperar ni la solució del problema econòmic del Seminari, ni la solució a la necessitat de vocacions sacerdotals.

Nosaltres

Davant la Campanya, nosaltres, els qui estem al Seminari, tenim la temptació fàcil de quedar-nos-en al marge. Tenim la temptació de creure una mica que es tracta d'una cosa que es fa pels altres, pels qui d'altra manera no pensarien en el sacerdoci.

Però, de fet, la Campanya no és pas això. No és pas el simple fet d'una "propaganda clerical". Són uns dies que centren comunitàriament la atenció en el que dèiem abans: el valor del sacerdoci i la pregària davant la necessitat de sacerdots.

I, aquesta realitat de la Campanya, no tant sols no ens és aliena, sinó que ens toca de més a la vora en realitzar-la més acuradament.

Fins i tot, naturalment, no quedem encara menys d'aquesta tasca per haver finit la Campanya. Principalment per a nosaltres, són feines de sempre. Ara bé, l'ocasió d'uns dies en què la gent té per a elles un especial interes, pot ser també per a nosaltres un bon moment de cara a una actualització.

Per això, encara que la Campanya d'aquest any hagi passat ja, no estarà malament que les esmentem una vegada més.

Prendre conciència

La Campanya d'aquest any, anava centrada, sobretot, en una presa de consciència col. lectiva de cara a la tasca comuna -de sacerdots i seglars- en la construcció del món actual.

El descobriment i responsabilització de cada u en el seu lloc, portava a la valorització del valor del sacerdoci, vista la seva missió i el seu lloc particular en l'edificació d'aquest món; i, per tant, en l'edificació de cada una de les seves peces: la societat i la persona.

La valorització de la presència del sacerdot en cada un d'aquests llocs, descobria la necessitat, cada vegada més gran en el món d'avui, de la seva presencia.

Pel mateix fet que aquesta responsabilització no és una cosa històrica com pot ser-ho una Campanya, cal examinar fins a quin punt hi és present en nosaltres.

Seria bo pregunar-nos si la Campanya d'aquest any ha aguditzat la nostra responsabilitat cristiana. Si aquest fet que volíem per a tots els fidels de la nostra Diòcesi s'ha donat també en nosaltres. Si fos així, la Campanya podria apuntar-se ja un bon punt positiu.

Josep Urdeix

LA "PREGÀRIA

Es tractava de presentar el llibre de H. Urs von Balthasar; La pregària contemplativa. La finalitat d'aquesta presentació a Euge era doble, segons els organitzadors. Immediatament, es creia que el llibre era suficientment important i oferia suficients obstacles a moltes persones que havien intentat de llegir-lo, perquè es mirés de facilitar-ne la lectura. En un pla més llunyà, els responsables de la revista opinaven que s'hauria de crear un interes, i, si fos possible, s'hauria de crear un patrimoni comú dins de la comunitat del Seminari, entorn de temes de vida religiosa i de projecció apostòlica.

Es va creure que una conversa en taula rodona, presa en cinta magnetofònica, podria ser reproduïda, amb els retocs oportuns, i que podria realitzar les funcions que se li havien assignat d'introducció a la lectura del llibre i d'insistencia en uns determinats punts que es consideraven d'interès comú. El resultat, a judici dels protagonistes de la conversa, no fou l'esperat. L'intercanvi no deixa de tenir interès pels qui el realitzaren, pero es mogué en un terreny excessivament abstracte, i a estones imprecís, sense rigor, com és comprensible que succeeixi en una taula rodona, amb aroma de cafè, després de dinar, un diumenge a la tarda.

En l'anar i venir de la conversa, però, aparegueren mesclats amb la fullaraca els principals elements que es buscaven. Ve-t-en aquí alguns.

En l'autor hi ha una manera de pensar "dialèctica", que el traductor, per a no complicar més les coses, i fiant-se d'afirmacions autoritzades, ha qualificat, en l'advertència preliminar, de "musical". La dificultat que comporta aquesta manera de pensar és notable. Quasi bé sempre, en qualsevol moment de la marxa del pensament, es recorre i es fa referència, d'una manera o d'una altra, a les dades que són al'origen de la reflexió. Sembla que hi hagi un intent de no donar mai per suposat que aquestes dades ja estan suficientment expressades, i que es pot anar endavant, sense preocupar-se'n més. Sembla que l'autor no quedi mai satisfet de com han estat expressades aquestes dades inicials, i que tingui necessitat de veure-les implicades, i de dir-ho, en cada pas nou que dóna la reflexió. Aquestes dades, en substància, són dues: Déu i l'home en diàleg, en dialèctica contínua.

Aquesta manera de pensar té la dificultat de la densitat, del dramatisme i de la tensió que existeix en cada paràgraf del llibre. Altre tipus d'obres espirituals estan escrites en un altre clima i amb una altra intenció. Es citaven en la conversa, com a exemples, els escrits clàssics, Santa Teresa i Sant Joan de la Creu, per a esmentar algú. Aquí, el qui subscriu aquest article no caurà en la ingenuïtat, perdonable en una conversa de cafè, de despatxar en dues paraules un tema que mereixeria una reflexió més aprofundida. Però salta a la vista que uns escrits, que són predominantment autobiogràfics, o que suposen com a adquirides determinades veritats sobre l'absolut de Déu i el "no-res" de l'home, exigeixen del lector només l'esforç, d'anar seguint el descabdellament lògic o anecdòtic de l'escrit. Les pressuposicions radicals de les anècdotes o de la reflexió, de per què un ha pres aquesta manera de viure o aquesta línia de pensament sobre Déu i sobre l'home, es donen per enteses i admeses.

En von Balthasar, en canvi, hi ha una pretensió de percebre lúcidament i d'expressar, en cada moment on es troben les dades de les quals s'ha partit. Naturalment, això, per una banda, complica les coses senzilles, posant en elles una tensió que no tothom està disposat a admetre i a resistir. L'home religiós ja hi compta que les coses contingents són contingents; el que crea dificultats és l'intent de mantenir-se, per exemple, en l'afirmació d'aquest ser i no-ser, que constitueix la naturalesa de l'ésser contingent, sense consentir a afirmar tan enèrgicament la naturalesa absoluta de Déu, que sembli que la criatura sigui només "no-ser" (sant Joan de la Creu), o a parlar de les criatures com si l'aspecte "no-ser" no existís.

Per altra banda, però, hi ha, en aquesta pretensió de lucidesa de von Balthasar, l'aventatge d'un rigor crític innegable. Crític, en el sentit del problema del coneixement. La situació de l'home religiós, dintre de la fe catolica, és mostrada en la seva coherència interna. El llibre, per descomptat, no és un llibre d'apologètica; no intenta construir el pont que faciliti el pas del no creient a la fe. És una justificació interior de la fe, que té l'aventatge de fer-se eco dels problemes que es posen els pensadors moderns de la literatura i de la filosofia, quan s'expressen sobre la manera en què l'home busca la veritat.

Comparar, doncs, la lectura dels clàssics amb la d'aquest llibre no es pot fer sense tenir en compte que és el que busca el lector. No serà massa atrevit dir que si el lector cristià d'avui no ha pensat els problemes dels homes d'avui, la mateixa lectura dels clàssics no li serà prou profitosa. Aquesta referència als homes d'avui, naturalment, no vol indicar una simple necessitat d'estar al dia, "a la page" sinò, principalment, el fet que un viu, vulgui o no, en l'Església que està en aquest món d'ara, i aquí viu "l'avui de Déu".

Un moment difícil de la conversa fou aquell en què es derivà a tractar d'alguns problemes de teologia implícits en l'obra. Difícil, perquè hi havia el perill de desfigurar l'enfoc estrictament religiós, típic de l'autor, i el de que el diàleg es convertís en un intercanvi de conceptes més o menys despersonalitzats i més o menys erudits.

CONTEMPLATIVA"

A títol de simple enumeració, sortiren els problemes de la gratuïtat de l'elevació de l'home a l'ordre sobrenatural, davant de la definició que dóna l'autor de l'home com a oïdor de la Paraula; el problema de l'analogia del ser, en tot el que fa referència a l'intent d'expressar amb llenguatge humà les realitats divines; i el caràcter històric que l'autor atribueix a tota veritable teologia.

Dos punts particularment es destacaren: l'obediència de fe de l'home a la Paraula de Déu no l'aliena en el sentit de desfigurar-lo, perquè la intimitat més profunda de l'home, que a ell mateix li és impossible d'atènyer, és precisament la idea que Déu s'ha fet d'ell en el Verb. Per això, segons v. Balthasar, la Paraula de Déu en allò que l'home té de més propi, mirades les coses des d'aquest punt de vista. L'altra punt que es cregué interessant fou el de l'actualitat de la Paraula de Déu, que, indicant quelcom que passà en un temps pretèrit, indica, gràcies a que Jesucrist és la plenitud dels temps, quelcom que succeeix ara.

Es feren, finalment, consideracions sobre la unitat de la vida espiritual, centrada sobre el fet que Déu ha pres la iniciativa de parlar i que l'home respon, i sobre la Revisió de vida, com a intent de recórrer a la Paraula de Déu des d'una situació humana viscuda lúcidament; aquesta lucidesa de percepció que s'intenta en la Revisió de vida permet exposar-se amb més risc al judici de la Paraula de Déu.

Expurgar i resumir la conversa ha estat una operació que, en realitat, ha evitat, que els conversadors fossin acusats de frivolitat, per tractar de temes tan transcendentals entorn d'una taula de cafè i amb un rigor que no igualava la rectitud de la intenció inicial. - Per altra banda, la conversa, en ser resumida, ha quedat inevitablement una mica esterilitzada, podada d'elements que haurien pogut ser útils tant per a la presentació del llibre, com per a constituir el patrimoni comú del que es parlava al principi. No tot, però, s'ha de pretendre d'una conversa...

Casimir MARTI

Participants en el diàleg: Vivó, Formariz, Daura, Prieto.

(segueix de "Obres de H. v. Balthasar")

LE VISAGE DE L'EGLISE - (S. Agustin) - (du Cerf. 1958)
Antologia de S. Agustí amb un estudi preliminar.

LA PREGÀRIA CONTEMPLATIVA (Estela, 1962)
L'Infant Jesús com una santa donada per Déu a l'Església, ve a ser per nosaltres com una nova exposició de la revelació, resposta donada als homes de nostre temps. Ella marca una línia "teològica" d'espiritualitat, que es concreta en el seu camí d'infància que no té res a veure amb un espiritualisme estret, desencarnat i pueril; sinó que vol dir un començar cada dia confiant només en Déu. Cal anar descobrint en la vida de Teresa aquest camí pels homes d'avui.

ELISABETH DE LA TRINITE ET SA MISSION SPIRITUELLE (du Seuil, 1960)
En una síntesi doctrinal: Predestinació, Infinit, Adoració, Lloança, Servei, ens exposa l'experiència teològica de sor Elisabeth, fent notar l'originalitat d'una missió espiritual centrada en la Trinitat Econòmica, tal com ho exposa st. Pau. Von Balthasar nota que el missatge de la carmelita va treure la seva força de ser fonamentat sobre la sola revelació, sobretot en st. Pau. Com diu J. Mª Rovira a "Orbis Catholicus", "es converteix molt sovint en la millor exègesi del pensament paulí. I aquest és un dels més grans atractius de l'obra analitzada: que serà una excel.lent propedèutica per a la comprensió i contemplació dels textos centrals de st. Pau, reveladora de la salvació en Crist".

VERBUM CARO i SPONSA CHRISTI (Guadarrama ha promès la pròxima traducció d'aquests dos volums dels seus "Escrits teològics").

els llibres els llibres els llibres els llibres els llibres els llibres

MEDITACIONES SOBRE LA MISA
T. Schnitzler
Ed. Herder. - 1960

La versió castellana, que ens ofereix l'editorial Herder, esta feta sobre la sisena edició alemanya(que porta per títol "Die Messe in der Betrachtung")

Daniel Ruiz Bueno ens és sobradament conegut en la tasca de bon traductor.

Unes idees fonamentals sobre la celebració litúrgica com a aliança, convit, etc., ens introdueixen de ple en la lectura del llibre. A través de les vuit parts, en què es troba dividit, es va desglossant pausadament l'estudi i la reflexió (Betrachtung) personal -matisada amb l'escalf d'una ploma sacerdotal- sobre el sacrifici eucarístic: cànon, ritus d'entrada i litúrgia de la paraula, oblació, oració eucarística, etc.

Cal considerar aquest volum com una preuada ajuda a respondre a l'exhortació, que el bisbe dirigeix a aquells qui, humilment, demanen ésser comptats en el nombre dels preveres: "Agnoscite quod agitis, imitamini quod tractatis"

Un esforç renovellat per a conèixer -en la mesura que ens sigui possible- i sintonitzar -també, és clar en la mesura que poguem- amb el Misteri, en què quotidianament participem, no desdirà mai d'un cristià autèntic.

El llibre de Schnitzler ens hi ajudarà.

M. Raventós

EL CANON DE LA MISA
Dom T, Maertens
Ed. Marova. - 1962

Aquest fascicle (pp. 139) del dinàmic director de "Paroisse et Liturgie", és el text d'unes conferències donades a la facultat catòlica de Lille.

Basant-se en estudis fonamentals com el del P. Jungmann, "Missarum Sollemnia" (El Sacrificio de la Missa - BAC nº 68), recull principalment els treballs posteriors apareguts després del de l'insigne jesuïta - alemany.

És un estudi molt aconsellable pel seu caràcter marcadament pastoral, tret ja característic de l'A. fonamentat sobre una sòlida base històrico-científica.

Una de les característiques més remarcables és l'intentar trobar els aspectes fonamentals del cànon, posant de relleu les pregàries i paraules que en donen la tonalitat: Prefaci, Institució, Per ipsum...

Resumint: un bo, clar, sintètic i pastoral treball sobre "la Gran Pregària Eucarística", que pot ajudar eficaçment que la participació en la celebració - sigui més intel. ligible i més plena.

S. Pié

EL FUTUR DE LA LITURGIA
A. Nocent
Ed. Estela. - 1962

En l'època conciliar que estem vivint convé de - vegades conèixer aquests llibres, que al nivell de l'alta divulgació, ens proposen amb valentia les grans línies d'una possible celebració futura. Allò que abans no fa gaire- podia semblar un somnieig, aviat - després del Concili - pot manifestar se com la claror incipient d'una nova realitat. Caldrà doncs preparar-se per aquests esdeveniments, tot creant un "clima" -- adient. Això és el que es proposa l'autor en un llibre clar i de fàcil lectura.

Però per saber quin pot ser el "futur de la Litúrgia" - terme restringit a la celebració eucarística, i només a alguns aspectes sagramentals - és necessari conèixer les vies del seu desenrotllament històric; d'aquesta manera les possibles reformes podran respondre a l'única i autèntica tradició. D'aquí el llibre tingui fonamentalment les dues parts esmentades:una primera de ràpida visió històric -teològica de la Litúr-- gia, i la segona que respon palesament i senzilla al seu títol.

A. Formariz

MARGINALES SOBRE LA POBREZA Y LA OBEDIENCIA

K. Rahner
Ed. Taurus. - 1962

Este pequeño libro agrupa tres artículos, publicados originariamente por separado. Su lectura es algo más difícil que lo corriente en un libro de espiritualidad. Rahner es sobre todo un profesor en teología, y aquí aplica una terminología y realiza un análisis que recuerdan sus artículos teológicos, y nos impiden una lectura fácil y plácida.

K. Rahner no soluciona, es verdad, en sus artículos, en estos tampoco, más que aspectos "marginales". Pero para llegar a tales marginalidades replantea la base de la cuestión, en un análisis que elude soluciones fáciles e invita a correr nuevas etapas, a pensar lo que él ya insinúa.

El primer artículo, "Marginales sobre la obediencia", fue publicado en Stimmen der Zeit (julio de 1956). El más preciso de los tres, especialmente en la crítica de las pseudo-obediencias.

"La pobreza de vida de las órdenes en un mundo modificado", publicado en Geist und Leben (septiembre de 1960), es el más extenso y difícil. Se centra - mucho en la pobreza de las órdenes, su sentido en sí y en el mundo actual.

Finalmente "Sobre la teología de la abnegación", aparecido en Orientierung (1953) e incluído en el tomo III de sus escritos teológicos, puede ser una breve fundamentación de los otros dos, de urgente interés para los que nos preparamos, si es que este concepto se puede tolerar, para una vida de especial testimonio del amor escatológico-eclesial de Dios.

F. Prieto

ANDALUSIA - PROVIDENCIALISME

La calma amb què fan totes les coses, és la primera impressió que tens de la gent d'Andalusia. Però en la meva experiència de sis dies a Caniles (Granada) m'impressionà més encara el poc esperit previsor que regna entre aquella gent. Avui em proposo donar relleu a aquesta característica, com a oposada al nostre caràcter català.

Ja ens obriren les portes quan des d'ací els demanàrem acolliment. Un cop allà, compliren aquest desig promès: xerrades, obsequis, rebaixes i moltes altres atencions, tenen valor de bones acciones en quant sortides del cor, sense preveure del que es privaven amb elles: no pensen en el Futur.

Fa dos hiverns, totes les llars treballadores de Caniles, sofriren una fortíssima crisi econòmica. La collita de blat havia estat péssima. Són aquest mateixos els qui cada any passen poca o molta gana. Si no és per manca de terra, és per manca de treball, o d'algun altre factor.

Tots s'adonen perfectament de llur situació: la terra és pobra i massa repartida. A Caniles corre el tòpic: "En este pueblo no se puede vivir". Però desprès d'aquesta exclamació ja no resta res més, sinó esperar...

Deixant a part els emigrats (150 famílies aquell any de fam), hom viu a Caniles esperant en la Providència de Déu. Els arriba en forma de beneficencia o bé en préstecs dels comerços del poble.

Aguantar 12 hores seguides aquell sol esclafador d'estiu, suportar conscientment les injustícies socials dels patrons i a més a més sentir-se abandonats del govern i de la resta de la nació, són els sofriments més comuns a Andalusia.

Per a suportar tot això sense rebel.lar-se,no n'hi ha prou amb el que en diem tenir la sang freda.Jo crec que falta quelcom més. És això precisament el que avui em proposo fer ressaltar.

Alguns reben la força d'aguant d'una autèntica virtut teologal, l'Esperança.

Altres els trobem reunits en una "tasca" i sovint cantant al so de la guitarra. Dic això malgrat no haver-ne sentit cap en tot el poble.

Em pregunto: és això una autèntica evasió? No serà més aviat un plor melanconiós de llur situació desgraciada? Tinc present les melodies del tradicional "Cante"; a mi em susciten un vertader plany harmonitzat.

Amb tot, no cerquen cap solució, ni molt menys una rebel.lió. Es dobleguen, potser esperant un demà més prometedor que l'avui.

Tots aquests fets em porten a concluir una realitat: els "canilesos", pensen molt menys que nosaltres en el dia de demà. No compta gaire el que els pot arribar a passar. Saben renunciar a la temptació de furgar aquest buit que sols Déu sap de què omplirà.

En els pocs dies de curset m'ha semblat veure alguns factors que poden haver influït en que els "canilesos" siguin així:

- LA VIDA AGRICOLA, tant allà com aquí, fa que el pagès posi el seu futur en mans de Déu. L'home del camp andalús, no té la garantia del setmanal que donen les empreses industrials. Espera solament que aquest any Déu li doni millor collita que el passat. Està, en cerca manera, obligat a posar el futur en mans de Déu.

Això ressalta més encara, quan el camp està poc mecanitzat i s'utilitzen sistemes de cultiu antiquats.

- LA POCA INVENTIVA, davant les dificultats, els porta a valorar excessivament llurs braços;arriben potser en alguns casos a arreconar la intel.ligència reflexiva i previsora.

- LLUR DEFICIENT FORMACIO HUMANA, els priva de veure les múltiples solucions d'un mateix problema. Ells no en saben d'altre que demanar Déu els resolgui la situació.

<u>CONCLUSIO</u>: La manca de coneixements i la finalitat del curset, m'han impedit plantejar el tema amb tots els detalls que comporta, i al mateix temps m'excusen de judicar-lo. Crec però que això és més adient fer-ho de cada persona en particular.

Penso que en el nostre apostolat entre gent d'Andalusia, fóra bo tenir en compte aquesta observació.

Eusebi Estadella

QUELCOM SOBRE FEDERIC FELLINI

L'home

Neix al 1920. Estudia en un col.legi de religiosos. Als dotze anys fuig de casa i durant un mes actua de pallasso en un circ. A la fi torna a casa. Anys més tard el veiem de periodista a Florència, de caricaturista a Roma, d'actor de Revista. Treballa per a la ràdio i allà coneix Giulietta Masina, amb qui es casa l'any 1943.

En 1947 la seva vida segueix un camí diferent : "Por aquel entonces conocí a Rosellini y trabajamos juntos en el guión de "Roma, ciudad abierta". Nos dieron un Oscar por el guión. Antes de conocerle no me sentía en absoluto atraído por el cine... la vida de un

equipo de rodaje... y la manera en que se hacía el trabajo me parecieron tan poco cercanos a mi temperamento que no conseguía interesarme verdaderamente" "Con Rosellini descubrí un mundo nuevo: ¡esa mirada de amor con la que él envolvía las cosas y mejoraba cada uno de sus planos¡... me hizo comprender que el cine era una cosa seria". "De Rosellini recibí una gran lección de humildad, es decir: una actitud de gran sencillez frente a la realidad, que impide el anteponer ideas propias, nuestra cultura y nuestros sentimientos personales".

Per altra banda confessa que no es creu un director professional, sinó més aviat un narrador d'histories dels homes que ha conegut. Sobretot li agrada narrar-se a sí mateix. "Todo esto parecerá excesivo, pero no es sino la pura verdad".

El seu cinema

En les seves pel.lículesno busca tant la realitat de les coses, com els personatges en sí mateixos:ànimes i mons singulars, no lligats a la realitat quotidiana del món on viuen. Aquests personatges estan vistos des de llur faceta espiritual, o el seu aspecte moral, en un món de relacions personals en el que xoquen, es comprenen, s'odien... Són homes buits,sols: la soledat de l'home deguda a la manca d'amor que els envolta. Aquesta manca o buit, al final de la pel.lícula, s'omple d'esperança o de realitat. Efectivament:al final de les pel.lícules,les circunstàncies portaran el personatge vers un acte de sinceritat en el qual fins l'ambient (muntanya, acantilat, nit, silenci...)el portarà a la recerca d'una realitat a la qual agafar-se - (uns pagesos que passen per la carretera a "Almas sin conciencia"), i omplir així el buit en què ha viscut. (A "Las noches de Cabiria" aquesta soledat l'omple la Gracia conquerida pel dolor, segons opinió del P, Sabino S. I.).

La problemàtica o tesi que podem trobar en Fellini ha de centrar-se sempre no en les circumstàncies, sinó en el mateix protagonista, en les seves actituds i en les seves relacions amb els altres homes. En aquest sentit sembla que Fellini va més enllà del neorealisme italià, doncs no planteja (dic planteja, no que la pel.lícula porti en sí) una crítica de la societat,- sinó que va als problemes personals. En aquest aspecte ell afirma que l'home no és lliure davant dels altres sinó que sols és responsable: no té consciencia - social, sinó sols sobre ell mateix. En aquest sentit Fellini gaudeix d'una gran capacitat per a l'anàlisi de l'esperit humà i una fabulosa capacitat de suggerència.

S'ha dit que en els films de Fellini es deixa entrellucar una redempció de l'home. Ell mateix ens dóna la seva resposta: "No. Soy muy ignorante en estas cuestiones. Soy católico porque he nacido en Italia y he tomado el catolicismo junto con el biberón... No obstante tengo sentido de culpa y castigo".

Per en Fellini "el cine es un espejo: en él debemos tener el valor de descubrir nuestra alma".

N. de l'A.: Aquest article ha estat escrit sense tenir en compte l'última pel.lícula de Fellini "La dolce vita". Coneixent aquesta potser canviaria bastant la segona part d'aquest article.

Josep Xicart

"Almas sin conciencia" "Il bidone". Fellini

La línia argumental del film la constitueix un seguit d'episodis típics de la vida dels "bidonisti" persones que viuen enganyant la gent, aprofitant-se de la bona fe i de l'avarícia.

Quedi clar, però, que Fellini no ens presenta - una tesi, un esquema de vici o virtut, sinó uns homes, que porten sobre seu tota la càrrega psicológica i existencia del home. Creiem que és aquest el tipus de cine que interessa al seminarista, massa acostumat a l'esquema, a l'especulació i que amb facilitat colloca les situacions, els homes en aquestos esquemes quan el nostre estudi i formació intelectual haurien - d'estar al servei de l'esdeveniment, hauria de ser - llum que clariqui la situació humana sense adulterarla. De l'home"bidone". Tanta va ser la preocupació d'en Fellini per ser fidel a la vida d'aquestos homes que - avans de la redacció del guió es va entrevistar sovint amb alguns d'ells.

Fellini ens presenta realitat amb duresa i critica profundament perquè comprèn. Entra en psicologia per arribar a la zona profunda de la conciència. En aquest "assincerament" amb els personatges, l'imatge juga un paper importantíssim: els deixa sols, en carreres deserts, en la solitud misteriosa d'una nit de - montanya... El realisme d'en Fellini posseeix un tò espiritual, i no per això menys fidel a la realitat.Tant important és la transformació psicológica que l'acció queda supeditada totalment a ella: la conversió d'Augusto, que té el seu centre amb el diàleg amb la paralítica.

Aquesta conversió no és presisament moralista, sinó una crida a ser quelcom. Durant tot el film ens ha insinuat aquesta dimensió, el servei, l'amor-la vida de família d'en Picasso, les trobades d'August -- amb la seva filla, l'actitud cristiana en el sufriment de la paralítica-. És l'amor el que dóna sentit a la vida, l'autèntica esposa, filla... el que pot transformar un"bidone", en un espós, en un pare...

A. Daura

Multicop.- Barcelona